హనీమూన్

శ్యామ్ ఆఫీసుకు వెళ్ళేసరికి అతని సహఉద్యోగులంతా తీవ్రంగా వాదోపవాదాలు చేసుకుంటున్నారు. అంతా సీతాపతిని చుట్టు ముట్టి ఏదో గొడవచేస్తున్నారు. 'అరే! ఇవేళ వీడు ఇలా దొరికి పోయాడే! కారణం ఏమిటబ్బా' అనుకున్నాడు.

"ఏరా! పతీ! ఏమిటి సంగతి?" మిత్రుణ్ణి అడిగేశాడు.

"చూడరా! వీళ్ళంతా ఊరికే నన్నాటపట్టిస్తున్నారు". మిత్రుడు తన పక్షమైనందుకు పొంగిపోతూ చెప్పేడు.

"అలా కొట్టిపారేస్తే ఊరుకుంటామా? శ్యామ్‌గాణ్ణి చెప్పమను న్యాయమేమిటో"—వాళ్ళలో ఒకడు చొరవగా అన్నాడు.

"వీడు మనకి పార్టీఇవ్వడం తప్పించుకుంటున్నాడురా! మన నోళ్లు తీపిచేయకుండానే గుప్‌చప్‌గా అత్తవారింటికి చెక్కేస్తున్నాడు" అలా మరొకరు అనేసరికి విషయం బోధపడిపోయింది శ్యామ్‌కి.

"ఓరినీ! ఇంతేనటరా! ఏంముంచుకొచ్చిందో అని హడలి పోయాను. ఇంతకీ మన పతిగాడు అమాయకుడర్రా వాడిని ఒది లేద్దాం. శ్రీమతిని తీసుకొచ్చేక సరాసరి ఇంటిమీదే దాడి చేద్దాం". శ్యామ్ మాటకి అంతా ఒకేసారినవ్వటం ఆపైన ఎవరిపనిలోవారు లీనంకావటం జరిగిపోయాయి. శ్యామ్ మాత్రం పనిలో పూర్తిగా నిమగ్నం కాలేకపోతున్నాడు. అతని యెదలో ఆలోచనలు జోరిగల్లా రొదచేస్తున్నాయి. 'ఏడాది క్రితమే బ్రహ్మచర్యానికి వీడ్కోలు

యిచ్చిన పతి ఇప్పుడు నాన్న. అందుకు పార్టీ అడిగితే జిడ్డుమోహం పెట్టేడేమిటి ? తను పతిగాడిపక్షమై కొలీగ్స్ అల్లరినుంచి తప్పించే సాడు. కాని తప్పు పతిగాడిదే. ఆ మోస్తరుఛాన్సు తననే వరిస్తే ఎగిరి గెంతులు వేయడూ ? ఎవరిచేతా అడిగించుకోకుండానే మిత్ర బృందమంతటికీ గ్రాండ్ పార్టీ ఇచ్చేయడూ ? తనకా శుభఘడియ ఎప్పుడో ?' శ్రీమతి చేతి వంట కమ్మగా కడుపారా ఆరగించి వచ్చినా నిస్సత్తువ ఆవరించింది. పైన ఫేను ఫుల్‌స్పీడ్‌లో తిరుగు తున్నా శ్యామ్‌కి చెమటలుపట్టాయి. ఆ 'అదృష్టం, ఆనందం తన కింకా దూరంలోనే ఉండిపోయాయి. తను, స్వర్ణ సగం సగమయి కలిసిపోయి నాలుగేళ్లు గడచిపోతున్నాయి. అయినా తామిద్దరూ ఇలా స్వర్ణకోరిక తీరేవరకూ కొత్త జంటలా...' నిట్టూర్చేడు. 'మరీ విడ్డూరం స్వర్ణకోరిక ! లేకపోతే హాయిగా అమ్మఅయి, తమ అను రాగ దీపాన్ని కాంతివంతం చేసి పరవశించదూ ? 'మిమ్మల్ని నాన్నను చేసేసేను చూసేరా ? శ్రీవారూ!' అంటూ పసికందును తన కందించి మురిపించదూ ?' ఓ చిలిపిసరదా... విచిత్రమైన కోరికగా మారింది స్వర్ణలో. ఇంతింతై అంతంతై అన్నట్టు కోరిక వేళ్ళు నాటుకుపోయి ఆమెకు కాస్త మొండితనాన్ని తెచ్చిపెట్టింది. 'ఇంట్లో ఒక చంటిపాప లేకపోతే నీకుమాత్రం ఏం తోస్తుంది ? నేను ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాక ఒకదానినే ఉండాలిగా' అంటూ భర్త ఆమె మనస్సు మార్చడానికి చెప్పినా చెవిపెట్టలేదు. ఆమె పంతం అలాంటిది. 'తన పెళ్ళినాడు స్నేహితురాళ్ళతో అన్నదేమిటి ? పెళ్ళయిపోగానే శ్రీవారితో బెంగుళూరు, మైసూరు, హనీమూన్ చెక్కేస్తాను వాళ్లుమాత్రం ఎన్నిరకాలుగా పరిహాసంచేసేరు ? నేను అలా అనేసరికి.

'ఇవన్నీ బాధ్యతలు మీదపడేదాకా చెప్పేకబుర్లే. సామాన్యుల

సరదాలు తీరేది ఊహాలోకాల్లోనే' సీత పెద్ద అరిందాలా జీవితాన్ని కాచి ఒడబోసినట్టు అంది.

'ఇదిగో అదిగో అంటూనే దాటేస్తారు. కాస్త వాయిదావేస్తే చాలు అమ్మవై కూర్చుంటావు. చెట్టాపట్టాలూ లేవు హనీమూన్‌లూ లేవు' సీత మాటను మరింత ధృవపరిచింది సుగుణ. కబుర్లమధ్య యథాలాపంగా దొర్లిన ఆమాటలు స్వర్ణలో పట్టుదల పెంచాయి. 'ఈ స్వర్ణ అంత బేలకాదు అంత సులువుగ పరిస్థితులకు లోబడదు తొలి కలయికలోనే శ్రీవారికి తన కోరిక వెల్లడిస్తుంది. దానిని అతడు ఎంతకాలం వాయిదావేస్తే తమ తల్లి కావటాన్ని అంతకాలం వాయిదా వేస్తుంది. ఈ స్వర్ణ మాటంటే మాటే!' తన కొంటెతనాన్ని చూచి అప్పుడు వాళ్ళంతా నవ్వుకున్నారు. కాని ఇప్పటికీ తను ఆ పంతం విడిచిపెట్టలేదు. శ్రీమతి పట్టుదల శ్యామ్‌ని కలవరపెడుతూనే ఉంది 'తను ఎలాగైనా స్వర్ణపట్టుదల నెరవేర్చాలి అందుకు తను చేయవలసిందల్లా ఒక్కటే. హనీమూన్ ట్రిప్పుకు సరిపోయేటంత డబ్బుకూడబెట్టడం. రెండేళ్ళుగా ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నాడు. నిత్యావసరాలకు సరిపోయే చిరుద్యోగి సంపాదనతో హనీమూన్.... ప్రయాణంఏమిటో! శ్రీమతి పట్టుదల? తను ఓవర్‌టైం చేసి, ఇంకా కాస్తటైం మిగిలితే టైపుచేసి .. డబ్బు పోగుచేస్తూనే ఉన్నాడు. అది స్వర్ణకు తెలియనివ్వకుండా బ్యాంకులో దాచిపెడుతున్నాడు. ఇంకెంతలే, త్వరలోనే తను భార్యకోరిక తీర్చేస్తాడు. అప్పుడు తండ్రి అయి ఆనందమంతా అనుభవించేస్తాడు...! శ్యామ్ మనస్సు తేలికపడింది. హుషారుగా రోజులు గడుపుతున్నాడు.

"రేపు శెలవుపెట్టండి, ఆఫీసుకి"

"ఎందుకట?" భార్య కళ్ళలోకి అల్లరిగాచూస్తూ,

"తెలీదేం? పాపం! మన పెళ్ళయి రేపటికి నాలుగేళ్ళు పూర్తవు తాయి. అంతాతెలిసే నాచేత చెప్పించాలని,"

"చెప్పించటమే కాదు, రేపటికి నీకేం మంచిబహుమతి కావాలో అడిగేయ్. చప్పున ఇచ్చేస్తా" ఆమె ముంగురులు తన మునివేళ్ళతో సవరిస్తూ అన్నాడు.

"అడిగి పుచ్చుకొనేది బహుమతి అనిపించు కుంటుందా? మీకు మీరుగానే ఇవ్వండి"

"అమ్మో! జాణవే సుమా! అయితే సరే! రేపే! చెబుతా నీకో మంచిమాట. ఇక్కడకాదు. నీ ఆజ్ఞప్రకారం రేపు శెలవు పెట్టి మనం సింహాచలం వెళుతున్నాంగా, అక్కడ, సంపెంగల గుబాళింపుల్లో."

స్వర్ణకు సిగ్గు ముంచుకొచ్చింది. వంటింట్లోకి తుర్రుమంది. నెమ్మదిగా పెట్లోనుంచి బ్యాంకు పాస్‌బుక్ తీసి దాచిన మొత్తాన్ని చూసుకున్నాడు. శ్యామ్ కళ్ళు తృప్తితో మెరిసాయి, 'ఇన్నాళ్ళకి-కాదు కాదు ఇన్నేళ్ళకి ఈ సగటుమనిషి తను అనుకున్నది సాధించ గలుగుతున్నాడు. మధ్యతరగతి మామూలుమనిషి సాధించగలుగు తున్నాడు. శ్రీమతి కోరికతీర్చి తను తండ్రి అయితే-అమ్మ మనో వేదన మాయమవుతుంది!' తల్లిరూపం మనసులో మెదలగానే అతని కళ్ళల్లో ఆనందబాష్పాలు చిందాయి.

మనవడికోసం అమ్మ ఎంత తపించిపోతోంది ప్రతి ఉత్తరం లోనూ 'ఏమర్రా విశేషం రాయరూ'అంటూరాసుకొస్తుంది. ఇకతనూ, స్వర్ణఅయితే మౌనంవహిస్తుందిగానీ, తన మనస్సు మాత్రం అమ్మ ఆశయం తీర్చలేనందుకు భారంగా మూల్గుతుంది. ఇంతవరకూ తీరని అమ్మకోరిక ఇకపై భగవదనుగ్రహంతో తీరిపోతుంది' స్వర్ణ

పిలవడంతో పుస్తకాన్ని మళ్ళీ భద్రంగాదాచేసి వంటింట్లోకి వెళ్ళాడు.

మరునాడు ఆ యువజంట ఎంతో ఉత్సాహంగా ఉంది. స్వర్ణ కొత్తచీరరలో కొత్తగా మెరిసిపోతోంది. భర్తకళ్ళకి, స్వర్ణకి శ్యామ్ కొత్తపెళ్ళికొడుకులానే కనిపిస్తున్నాడు. కాఫీ, టిఫిన్ కానిచ్చి ఉభయతారకం అన్నట్టు సింహాచలం బయలుదేరారు. బస్సు ఆగగానే "స్వర్ణా! ఈ రోజు దేముడిని ఏమి కోరుకోవాలో తెలుసా."

"అదీ మీరేచెప్పాలా! మనం ఎప్పుడూ ఇలా అన్యోన్య అనురాగాలతో ఉండాలని...."

"అదేంకాదు. మనమధ్యకు ఓ బుజ్జిగాడిని...."

శ్యామ్వైపు కోపంగాచూసింది స్వర్ణ. "ఇందుకా ఈ మురిపెమంతా. నన్ను కాస్త ఆనందంలో ముంచి మీకోరిక తీర్చేసుకుందాం అనుకుంటున్నారు. అదేంకుదరదు. కాలం తరిగిపోయినా నాకలలు కరగనివ్వను" ధృడంగా అంటున్న భార్యచేతిని మృదువుగా పట్టుకున్నాడు.

"నన్నేం బ్రతిమాలనక్కర్లేదు" స్వర్ణ అతని చేతిని పదిలించుకుంది.

కొంటెగా నవ్వుతూ "దేవిగారు ఇంత ఆగ్రహంలో ఉంటే యెలా? నేను చెప్పేతీయనిమాట ఏంకావాలి?"

"ఏమయితే కానివ్వండి. నాకోరికను మాత్రం సడలనివ్వను, చెప్పేగా."

"అయితే అది తీరే రోజు చాలా దగ్గరలోనే."

స్వర్ణ ముఖంలో ఆశా ఆనందం చిందులు వేసాయి.

"ఏమిటి? మన హనీమూన్ ప్రయాణమా? ఎలా? తొందరగా చెప్పండి." చేయి తనందుకుంటూ ఆత్రంగా అడిగింది.

"అబ్బా! ఇంత సేపూ సత్యభామవయ్యావుగా! ఆగు! ఇక కాస్సేపు నిన్ను ఉడికించే ఛాన్సునాది. దేముడ్నిచూసి, నేను చెప్పిన ప్రకారం నువ్వు ఆ స్వామిని కోరుకుంటేనే....బిగిసిన పిడికిలి విడి రహస్యం వెలువడేది."

"మీ చమత్కారంతో నన్ను చంపుతున్నారు. అలాగే కాని వ్వండి. అది మాత్రం ఎంత సేపుకనుక-" మళ్ళీ ఇద్దరూ మెట్లపై కూర్చొని ప్రసాదాన్ని అరగిస్తునప్పుడు ఆప్రస్తావనే వచ్చింది.

"ఇక చెప్పేస్తాలే. పాపం నిన్నెందుకు ఊరించటం" స్వర్ణ జడలో సంపెంగలు తురుముతూ కొంటెగాఅన్నాడు శ్యామ్. స్వర్ణకి ఏదో తీయని అనుభూతి ఆవరించింది. ముగ్ధమోహనంగా భర్త కళ్ల లోకి చూస్తూ అలానే ఉండిపోయింది. శ్యామ్ తన జేబులోని భద్ర పరచిన బ్యాంకు పుస్తకాన్ని స్వర్ణవేతుల్లో ఉంచాడు.

ఆరోజంతా తీయగా, నిజంగా తొలిరోజులానే ఒక మధురిమలా కరిగిపోయింది ఇద్దరికీ.

"అప్పుడే మనం వేసవిలో అడుగుపెడుతున్నాం. తొందరగా టికెట్లు తీసుకోండి. ఆఫీసుకి శెలవుపెట్టండి" మరునాడు తెలవారు తుంటేనే పతిదేవుడిని ఆదేశించింది.

"అలాగే ప్రియా. నాకు మాత్రం మనిద్దరం సరదాగా జీవి తాంతం గుర్తుండేలా గడపాలని లేదూ? నేను ఈ సమయం కోసం ఎదురుచూడకపోలేదు. నీకోరిక మన ఇద్దరికీ ఒక ప్రణయ

మధురిమలా ఎప్పుడూ గుర్తుండి పోవాలి సుమా! మనం ముసలి వాళ్ళమైపోయినా ఈ అనుభవం మనలను గిలిగింతలు పెట్టాలి".

ఆమె మనస్సు ఆనందలోకాల్లో తేలిపోతోంది. 'ఈ తరుణం కోసం తనెంత ఎదురుచూసిందని. అసలు తన కోరిక నెరవేరనిది గానే ఉండిపోతుందేమోనని అప్పు డప్పుడు భయం కూడా కలిగేది. ఎప్పుడూ శ్యామ్ తన మనస్సుని మళ్ళించటానికి పదే పదే ప్రయత్నం చేసేవాడు. తను ఇంత మంకుపట్టు పట్టకపోతే ఇద్దరిపిల్లల తల్లి అయ్యేదేమో ఈ పాటికి నిజంగానే తనకిప్పుడు విజయగర్వంగా ఉంది ' ఆ క్షణంనుంచీ ఒక్క నిముషంకూడా కాలాన్ని వృధాచెయ్య లేదు స్వర్ణ. మధ్యాహ్నం వేళ నిద్రపోవటం, పుస్తక పఠనంలో కాలాన్ని కరగించటం అన్నీ మానేసింది. ఇరుగుపొరుగులతో పిచ్చా పాటీ వేసుకున్న, టి.వి. చూడటానికి పక్కింటికి వెళ్ళినా సమయం వృధా అయిపోతుందనిపించేది. తన మిత్రబృందానికి సగర్వంగా జరగబోయే తన హనీమూన్ ట్రిప్పును గురించి, రాసేసింది. తను ఓ నెల రోజులు ఇంట్లోలేకపోయినా వేసవి వెళ్ళిపోతుందని ముందు గానే అప్పడాలు, ఒడియాలు అన్నీ తయారుచేసేసుకుంది. తను ఊళ్ళోలేనపుడు ఇల్లు ఏమాత్రం అశుభ్రంగా ఉండకూడదని, హనీ మూన్ ట్రిప్పు పూర్తిచేసుకొని తలుపులు తెరిచేసరికి అందాలొలు కుతూ స్వాగతం ఇవ్వాలని ఇంటిని నీటుగా అలంకరించుకుంది. శ్యామ్, తనబట్టలు అన్నీ ఉతికి ఇస్త్రీలుచేసి పెట్లో పదిలపర్చుకుంది.

"అబ్బా! ఎన్ని పనులని. క్షణంతీరిక ఉంటేనా" శ్రీమతిలోని ఈ ఉత్సాహాన్ని చూస్తున్న శ్యామ్‌కి ఆశ్చర్యంకూడా కలుగుతోంది. 'ఈ ఆనందమంతా హనీమూన్ వెళ్ళడంకోసమే! ఇక కోరిక తీరి నప్పటి సంతోషాన్ని అసలు పట్టగలదా. పిచ్చిస్వర్ణ! ఆనందంలో

ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతుందేమో' అనుకుంటూనే టికెట్టు రిజర్వేషను చేసేసాడు శ్యామ్.

ప్రయాణం రేపే. ట్రయిన్‌లో తినటంకోసం హడావిడిగా ఎన్నో ఫలహారాలు చేసింది. 'ఇక రేపట్నుంచీ తన శ్రీవారితో....' ఎంచక్కా ఊహల్లో తేలిపోతున్న స్వర్ణకి ఓ కవరు అందించివెళ్ళాడు పోస్టుమన్. ఆ ఉత్తరం అత్తగారి దగ్గరనుంచే కావటంతో విప్పి చదివింది. ఆమె గుండెలు దడదడలాడయి. చిరుగాలికి తలఊపుతూ పులకించే చిన్నారి తరువు ఆ చిరుగాలే ఒక్కసారిగా సుడిగాలిగా మారితే గజగజలాడి నట్లు నిలువునా కంపించిపోయింది.

మరొకసారి ఉత్తరాన్ని చదువుకున్న స్వర్ణమెదడు మొద్దుబారి పోయింది. ఆ ఉత్తరాన్ని గంటలతరబడి చేతుల్లో ఉంచుకొని అలానే కూర్చుండిపోయింది. గడియారం నాలుగు కొట్టడంతో అదిరిపడింది. 'ఇంకేముంది. శ్రీవారు వచ్చేస్తారు. ఈ ఉత్తరం చూస్తారు. తన ప్రయాణం మరోవైపు మారుతుంది. తన ఆశలన్నీ నిరాశలవుతాయి. ఇంతవరకూ వచ్చేక తీరని తనకోరిక ఇంకెప్పటికి తీరుతుందని ఆశించాలి. ఐదేళ్లుగా తనిలా ఎంతోపట్టుదలతో ఉన్న ఈ విషయాన్ని ఇంతటితో మరచిపోవటమేనా?' స్వర్ణకి దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది. భోరున ఏడవాలనిపించింది. స్నేహితురాళ్ళు అంతా తన చుట్టూ చేరి పరిహసిస్తున్నట్టు అనిపించింది. 'వాళ్ళకి తన హనీమూన్ ట్రిప్ గురించి గొప్పగా ఉత్తరాలుకూడా రాసేసింది. తనేదో ఘనవిజ యాన్నిసాధించినట్టు. వాళ్లన్నదే నిజమవుతుందా? తనకోరిక నెర వేరదా? తను ఓటమిని అంగీకరించవలసిందేనా? వీల్లేదు. అలా జరి గితే ఇన్నేళ్ల తనపట్టుదల వృధాఅయిపోతుంది. ఈ జన్మకిక తన కోరికతీరే అవకాశమేరాదు!' స్వర్ణ తీవ్రంగా ఆలోచించి ఆ ఉత్త రాన్ని శ్రీవారికంటికి అందని ప్రదేశంలో దాచేసింది. ముఖాన్ని

పొదరుతో పాటు చిరునవ్వుకూడా పులుముకొని ఆఫీసునుంచి వచ్చిన శ్రీవారికి స్వాగతమిచ్చింది.

హుషారుగా ఈలపాటలు పాడుతున్నాడు శ్యామ్ 'అతని కళ్లల్లో ఎంతటి ఆనందం! పెళ్లైన తొలిరోజులలో చూసిన సంబరం, సరదా ఇప్పుడు అతనిలో చూడగలుగుతోంది. అంటే ఈ హనీమూన్ సరదా తనకంటే అతనికే ఎక్కువఉందేమో!' ఆలోచిస్తూనే కాఫీ, టిఫిను అందించింది. గలగలా కబుర్లుచెబుతూ అతనవి కానిస్తున్నాడు. "స్వర్ణా! ఇన్నాళ్ళకి మనమిద్దరం ఎంతో అపురూపమైన ఆనందాన్ని పొందబోతున్నాం కదూ? నువ్వు మనహనీమూన్ ట్రిప్పు గడపాలని కోరుకున్న ప్రదేశాలు ఎంత సుందరమైనవో! మనల్ని మనం మరచి పోలేని జీవితంలోని మాధుర్యాన్నంతా ఒక్కసారి చవిచూచే మధుర మైన రోజులు నిజంగా ఎప్పటికీ మరచిపోం. ఇవే మన జీవితంలోని తీపి గుర్తులు! ఏమంటావ్" అతని మాటల్లో పారవశ్యంఉంది. స్వర్ణ నిరుత్తరాలై అతని ముఖంలోకి చూస్తూ ఉండిపోయింది.

'నిజంగానే తను అనుకున్నట్టు ఆనందంలో ఉక్కిరి బికిర్క అవుతుందేమో సర్ణ- ఏమీ బదులాడలేకపోతోంది. ఉత్త అమాయకు రాలు. బేల!' ఆప్యాయంగా భార్యను హృదయానికి హత్తుకున్నాడు శ్యామ్.

దంపతులు మొదట లేపాక్షి తిలకిస్తారు. అ సందర్భాన పిదప హాయిగా బెంగుళూరు, మైసూరు చూస్తారు.

ఇద్దరూ ట్రయిన్‌లో కికీటిముందు కూర్చుని తాము కదలిపోతూ, కదలికలేని పొలాలను, చెట్లను స్థలాలను కదలిపోతునట్లు తిలకిస్తు న్నారు.

"స్వర్ణా! చిన్నతనంలో రైలుప్రయాణం భలేతమాషాగా

(2)

ఉంటుందికదోయ్. నిజంగానే చేనుతోనిండిన పొలాలు, చెట్లచేమలు, కొండలు, ఇళ్ళు అవేకదలిపోతునట్లు మనమే స్థిరముగా కదలకుండా ఉన్నట్లు అనిపిస్తుంది కదూ" అన్నాడు శ్యామ్. ఊకొట్టి ఊరుకుంది స్వర్ణ.

శ్యామ్‌కి కొంత ఆశ్చర్యంకలిగింది. "నిన్నతను ఆఫీసునుండి వచ్చిన దగ్గరనుంచి స్వర్ణలో స్తబ్ధత చూస్తున్నాడు. ఎంతో ఉత్సాహంతో ఆనందంగా పరవశిస్తున్న తలమునకలవుతున్న స్వర్ణ ఒక్కసారి ఇలామారిపోయింది. ఈ సమయంకోసం నాలుగేండ్లుగా ఎన్ని కలలు కన్నది! తనకోరిక నెరవేరేంతవరకు అత్తగారిమాటను కూడా త్రోసిబుచ్చింది. మాతృత్వపు మాధుర్యాన్ని కూడా చవిచూడనని మంకుపట్టుపట్టింది. మరి ఇప్పుడు ఇలా నిస్తేజంగా ఉండిపోయిందేం?' ఆలోచనలతో శ్యామ్‌కూడా మౌనం వహించేడు.

తొలి మజిలీ లేపాక్షిలో అడుగుపెట్టేరు. రూం తీసుకొని, విశ్రాంతిగా కొన్ని గంటలు గడిపాక చూడవలసిన ప్రదేశాలకు బయలుదేరారు.

శ్యామ్ తనకి కాపురానికి వచ్చిన రోజే కొనిఇచ్చిన చిలకాకుపచ్చవాయిలు చీర కట్టుకుంది. జడలో మల్లెచెండు తురుముకుంది. టాక్సీలో భర్త పక్కన కూర్చుంది. శ్యామ్ ఆమెకు అతి చేరువగా జరిగి, ఆమె జడలోని మల్లెల సుగంధాన్ని ఆఘ్రానిస్తున్నాడు. 'హనీమూన్‌కి బయలు దేరిన దగ్గరనుంచి ఇతగాడి చిలిపితనం ఎంతని ? ఆనందంలో హద్దులే మరచిపోతున్నాడు. పరిసరాలనీ, తమవైపే చూస్తున్న కొంటె కళ్ళనీ గమనించడేం తను ముచ్చట పడ్డట్టు తొలినాటి మధురిమలనే చవిచూపిస్తున్నాడు. తనూ చెయ్యి కలిపిఉంటే వలపు పల్లవించి ఉండేది. ఆ రోజు శ్యామ్ అన్నట్టు

ముదిమి వయస్సుకూడా మధురమైన జ్ఞాపకాలనే మిగిల్చి పెట్టేది ఈ హనీమూన్. కాని తనకిప్పుడు అది సాధ్యమా ? శ్రీవారి కంట బడ కుండా అప్పటి ఆ ఉత్తరాన్నైతే భద్రపరచగలిగింది. కాని ఆ విషయాన్ని తన మనస్సు నుంచి అవలికి నెట్టలేకపోతుంది !'

లేపాక్షిలో పవిత్రమైన దేవాలయాలు ఒకటొకటే చూస్తుంటే శ్యామ్ హృదయం భక్తితో పరవశ్యుతొక్కింది. అక్కడి అపురూప శిల్ప సౌందర్యం అతడిని ముగ్ధుడిని చేస్తోంది. స్వర్ణలో మాత్రం ఏ భావం కనిపించలేదు. ఎందుకో కళతప్పి వెలవెలబోతున్నట్లు తోచింది ఆమె ముఖం.

"చూడు స్వర్ణా ! ఇంత అపురూప శిల్పసృష్టి మన ఆంధ్రులదే అనుకున్నప్పుడు ఎంతో గర్వం కలుగుతుంది కదూ"

"అవును" అంది పొడిగా.

శ్యామ్ అయోమయస్థితిలో పడిపోయాడు స్వర్ణధోరణికి. 'ఏమి టిలా ఇన్ని అందాలు ఎదురుగా ఉన్నా, స్వర్ణ హృదయం స్పందిం చదేం ? ఏ పార్కులోనో పూలమొక్కలమధ్య తామిద్దరమూ నిల బడితే అదే ఓ బృందావనంలో అనుభూతి చెంది భావకవిత్వం ఒలక బోస్తుంది. ఇంతటి మహత్తర సౌందర్యాన్ని కళ్ళారా తిలకిస్తూకూడా మనసారా పులకించ లేకపోతుంది. అంటే ఏదైనా బలమైన కారణం ఉండి ఉండాలి....' అతని మనస్సుకూడా అంతుపట్టని ఆలోచనల ఒత్తిడికి గురిఅయింది.

రాత్రి పదిగంటలకి తిరిగి రూంకి వచ్చి ఎవరికి వారే అన్నట్టు నిద్రకు ఉపక్రమించారు. శ్యామ్ అయితే కాస్సేపటి తర్వాతనైనా నిద్రలోకి జారుకోగలిగేడు కాని, స్వర్ణకు కళ్ళు మూతలుపడలేదు.

'తను ఇంత ఆశించిన హనీమూన్ ట్రిప్ ఇలా అవుతోందేమిటి? ఆ ఉత్తరమే రాకపోయి ఉంటే ఆనందపుటంచులు శ్రీవారితో కలసి చూసేది. స్వర్గసౌఖ్యాలు అందిన అనుభూతి తనను ఆవరించేది. ఎంత ప్రయత్నించినా సరదాగా గడపలేకపోతోంది. ఆ క్షణంలో ఏటూపాలుపోక ఆ ఉత్తరాన్ని దాచేసి బయలుదేరిందేకాని మరుక్షణం నుంచీ కలవరమే మిగిలింది. ఇలాసాగిన ఈ హనీమూన్ తీయని గుర్తుగా మిగిలుతుందా? ఈ చేదు దాని వెంట వెనుకాలే తరుము కుంటూరాదూ? తను ఇలా చెయ్యకపోతేనే బాగుండేదేమో? నిజాన్ని కప్పిపుచ్చి తాను సాధిస్తున్నదేమిటి? పెద్దలైన అత్తమామలకన్న తనకీ విహారాలే ముఖ్యమా? ఒకవేళ జరగరానిదేమైనా జరిగితే.... అమ్మో! ఆ తప్పిదం తనది కాదూ!' ఆలోచిస్తూనే మగత నిద్ర లోకి జారుకుంది. టెలిగ్రాం ఇంటికి వచ్చే ఉంటుంది. అత్తగారికి ఏమయిందో....కలత నిద్రలోనే కెవ్వున కేక పెట్టింది.

శ్యామ్ అదరిపడిలేచాడు.

"అదేం స్వర్ణా! ఏమయింది?" ఆమె చుట్టూ చేతులువేసాడు.

"కమ్మని కలల్లో తేలిపోవలసిన ఈ సమయంలో...."

"వద్దండీ! మనకు ఇంక ఏ కలలూవద్దు. వెళ్ళిపోదాం" అంటూ నిలువెల్లా కంపించిపోయింది.

"అరే! అలావణకి పోతున్నావేం? నాకేమీ అర్థం కావడం లేదు. ముందు ఈ నీళ్ళు తాగు" గ్లాసు అందించాడు.

"మాబామ్మ చెప్పేదిలే! ఎంతో సంతోషంగా ఉన్నవాళ్లు ఒక్క సారి దిగులుపడిపోయినా, ఇలా నిద్రలో వెర్రిమొర్రి అరుపులు అర చినా, భూతప్రేతపిశాచాలు ఆవరించినట్లేనని"

"అదేం కాదులెండి, నన్ను ఆవరించిన స్వార్థపిశాచం ఇప్పుడే వదిలేసింది. పదండి. మన ఊరు వెళ్ళిపోదాం." భర్త ఒడిలో తల దాచుకొని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

అతని లాలనతో ఊరటపొంది, విషయం భర్త ముందు ఉంచింది.

"పిచ్చి స్వర్ణా! అందుకేనా ఇంతమూడీగా ఉన్నావు. నీలో మంచితనం, నిర్మలమైన మనస్సు నాకు తెలుసు. నువ్వన్నట్టే అమ్మ దగ్గరకు వెళ్దాం".

అత్తగారి సమక్షంలో తప్ప ఆమె మానసిక ఆందోళన మాయం కాలేదు. నెలవలు ఆవిడ సేవలోనే గడిపి తృప్తిగా నిట్టూర్చింది. కోడలు దాదాపు ఓనెల తమదగ్గరే ఉన్నందుకు ఆవృద్ధ దంపతుల ఆనందానికి మేరలేదు.

శ్యామ్ స్వర్ణా బయలుదేరుతూ వాళ్ళకు పాదాభివందనంచేశారు. ఆప్యాయంగా కోడల్ని కౌగలించుకొని "మనవడిని ఎప్పుడిస్తావు" అని అత్తగారు ఎప్పటిలానే అన్నా, స్వర్ణమాత్రం ఈ మారు మౌనం వహించలేదు.

"తొందరలోనే మీ కోరిక తీరుస్తా. ఇక మేం వచ్చేదిలేదు. మూడిదలు తీసుకొని కొద్దినెలల్లో మీరే వస్తారు"-బదులిచ్చింది.

ఆ మాటకు తల్లిముఖం ఎంత వికసించిందో శ్యామ్ మనస్సులో స్వర్ణపట్ల అంతటి అభిమానం ఇనుమడించింది.

'స్వర్ణ' 'కోరిక ఎంతట్లో ఎలా రూపాన్ని మార్చుకుంది. అనుకున్నాడు ఆమె పక్కన రిక్షాలో కూర్చుంటూ. ●